

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/07-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora Ing. Mgr. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15 CoE 145/03 z 27. februára 2004 v časti výroku o trovách konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2004 doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom

ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE 145/03 z 27. februára 2004 v časti výroku o trovách konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 20 C 1108/00 zo dňa 20. 8. 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 536/01 zo dňa 6. 11. 2002, súd uložil okrem iného žalovanému – M. povinnosť, aby zaplatil žalobcovi – D. čiastku 63.964.204,50 Sk s úrokmi z omeškania.*

Na základe návrhu na začatie exekúcie oprávnenej... a poverenia k vykonaniu exekúcie... upovedomil poverený súdny exekútor JUDr. J. F. účastníkov konania o začatí exekúcie upovedomením...

Podaním... vzniesol povinný v zákonom stanovenej lehote námietky proti exekúcii a proti trovám exekúcie.

Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 34 Er 175/2003 zo dňa 17. 4. 2003 námietky povinného proti exekúcii zamietol, námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol a návrh povinného na čiastočné zastavenie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dňa 30. 4. 2003 odvolanie, ktoré doplnil podaním zo 8. 8. 2003.

Dňa 27. 4. 2004 bolo doručené sťažovateľovi uznesenie odporcu sp. zn. 15 CoE 145/03 zo dňa 27. 2. 2004, ktorým odporca rozhodol tak, že odmietol odvolanie a oprávnenej prisúdil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70.270,- Sk a túto sumu uložil zaplatiť JUDr. P. K., advokátovi...

Okresný súd Košice II rozhodoval v exekučnom konaní, ktoré nebolo vedené sťažovateľom, ale exekútorom J. F. Sťažovateľ teda nebol účastníkom exekučného konania... (Pre posúdenie tejto sťažnosti nie je rozhodujúce, napriek tomu však sťažovateľ poznamenáva, že v rozhodnutí o námietkach Okresný súd Košice II vyslovil nezákonnosť a protiprávnosť postupu sťažovateľa v inom exekučnom konaní vedeného u sťažovateľa; poznámka ústavného súdu). Sťažovateľ... podal v predmetnej veci podanie, v ktorom namietal správnosť postupu súdu I. stupňa, keď napriek tomu, že on sám nebol účastníkom

konania, v ktorom súd rozhodoval, nemal možnosť sa v tomto konaní vyjadriť, I. stupňový súd posudzoval zákonnosť jeho úkonov v jeho exekučnom konaní, odlišnom od toho v ktorom súd rozhodoval...

Odporca... rozhodoval o podaní sťažovateľa ako o odvolaní povinného. Sťažovateľ však v tomto konaní nemal postavenie povinného, pretože povinným v tomto konaní bolo Mesto Košice...

V ďalšom texte napadnutého rozhodnutia odporca, odvolávajúc sa na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., odôvodnil priznanie náhrady trov konania oprávnenej voči sťažovateľovi...

odporca uložil svojim rozhodnutím... povinnosť sťažovateľovi nahradiť trovy konania účastníkovi, aj keď sťažovateľ nebol účastníkom tohto konania... Sťažovateľ nebol účastníkom konania, a preto odporca nemohol vzťahovať pri svojom rozhodovaní o trovách konania na takéto rozhodnutie ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. Žiadne iné ustanovenie, v časti O. s. p. týkajúcej sa trov konania... neumožňuje uložiť súdu povinnosť nahradiť trovy konania inej osobe ako inému účastníkovi, resp. svedkom, znalcom alebo tím, ktorí pri dokazovaní mali nejakú povinnosť...

odporca priznal náhradu trov účastníkovi... za jeden úkon právnej služby a to vyjadrenie k odvolaniu, na podanie ktorého bol účastník vyzvaný súdom I. stupňa. O. s. p. však vo svojom ustanovení § 210 ods. 1 ustanovuje, že súd doručí odvolanie, ktoré smeruje proti rozsudku, ostatným účastníkom. Citované ustanovenie O. s. p. nedáva možnosť považovať vyjadrenie účastníka k odvolaniu za úkon, na ktoré boli účelne vynaložené trovy. Je nepodstatné, či účastník bol na takýto úkon súdom vyzvaný...

Rozhodnutie, ktoré zasiahlo do práv sťažovateľa je, ako to vyplýva z vyššie uvedených skutkových a právnych súvislostí, zjavne arbitrárne.“

Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáhal, aby ústavný súd rozhodol, že jeho označené práva boli výrokom uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE 145/03 z 27. februára 2004 o trovách konania (týmto výrokom bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť náhradu trov konania oprávnenému) porušené, a zároveň požiadal, aby ústavný súd napadnuté uznesenie v časti tohto výroku zrušil.

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu z 13. septembra 2004 vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 11228/04 doručeným ústavnému súdu 18. októbra 2004, v ktorom okrem iného uvádza: „...*Sťažovateľ v podstate namieta správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo jeho odvolanie odmietnuté a bola mu uložená náhrada trov odvolacieho konania, pretože nebol účastníkom exekučného konania.*

Sťažovateľ podaním odvolania sa stal účastníkom odvolacieho konania, týkajúceho sa ním podaného odvolania.

Pokiaľ namieta, že odvolanie proti uzneseniu sa nedoručuje ostatným účastníkom, treba uviesť, že zákon (§ 210 ods. 1 O. s. p.) nevyklučuje možnosť, aby aj takéto odvolanie bolo doručené ostatným účastníkom...

Sťažovateľ mohol využiť na vyjadrenie svojej nespokojnosti s postupom súdu v exekučnom konaní iné právne prostriedky, s ktorými by nebolo spojené riziko, že mu vznikne povinnosť nahradiť trovy konania...“

Ústavnému súdu bolo bez výzvy doručené 13. októbra 2004 oznámenie samotného oprávneného k sťažnosti sťažovateľa, ku ktorému sa na základe výzvy ústavného súdu z 27. októbra 2004 vyjadril sťažovateľ. Vo svojom vyjadrení uviedol, že proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, a poukázal na opravné uznesenie krajského súdu č. k. 15 CoE 145/03-142 z 28. septembra 2004.

Následne ústavný súd viacerými výzvami adresovanými sťažovateľovi, resp. jeho právnej zástupkyňi, ako aj Okresnému súdu Košice II opakovane zisťoval stav dovolacieho konania v tejto veci. Okresný súd Košice II listom doručeným ústavnému súdu 5. apríla 2007 oznámil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Cdo 111/2006-158 z 19. marca 2007 odmietol dovolanie sťažovateľa „...*podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 psím. c) O. s. p...*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 268/05).

Okresný súd Košice II v rámci exekučného konania svojím uznesením č. k. 34 Er 175/03-83 zo 17. apríla 2003 námietky povinného proti exekúcii i trovám exekúcie zamietol a súčasne v ňom zamietol taktiež návrh povinného na čiastočné zastavenie exekúcie. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 145/03-133 z 27. februára 2004 tak, že ho odmietol a súčasne sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť oprávnenému v exekučnom konaní trovy

odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 70 270 Sk za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa).

Sťažovateľ v sťažnosti vecnú správnosť výroku krajského súdu v napadnutom uznesení o odmietnutí jeho odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Košice II nenamietal, tvrdil však, že krajský súd mu napriek tomu, že nebol účastníkom konania v postavení povinného, uložil povinnosť zaplatiť trovy odvolacieho konania v prospech oprávneného v exekučnom konaní, a to napriek tomu, že postavenie povinného v tomto exekučnom konaní nemal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ako dôvod odmietnutia odvolania sťažovateľa § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (nepripustnosť odvolania proti napadnutému uzneseniu). V rámci odôvodnenia neuviedol, že sťažovateľa považuje za osobu, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej, a preto neoprávnenou osobou na podanie odvolania, a tiež nepoukázal na ďalší možný dôvod odmietnutia odvolania sťažovateľa vymedzený v § 218 ods. 1 písm. b) OSP (podanie odvolania neoprávnenou osobou).

V uznesení č. k. 15 CoE 145/03-133 z 27. februára 2004 krajský súd skutočne nesprávne označoval procesné postavenie sťažovateľa ako „povinný“ hoci je jednoznačné, že sťažovateľ nebol účastníkom exekučného konania ani ako súdny exekútor a ani ako povinný či oprávnený. Krajský súd však túto zrejmu nesprávnosť po jej zistení opravným uznesením č. k. 15 CoE 145/03-142 z 28. septembra 2004 opravil v súlade s § 164 OSP tak, že sťažovateľovo označenie „povinný“ v odôvodnení uznesenia z 27. februára 2004 zmenil na označenie „odvolateľ“.

K argumentácii týkajúcej sa neuvedenia existencie aj ďalšieho dôvodu na odmietnutie odvolania sťažovateľa podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP v odôvodnení uznesenia krajského súdu je potrebné uviesť, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 218 OSP, podľa ktorého môže byť odvolanie odmietnuté pri naplnení čo i len jedného z v ňom vymenovaných dôvodov. Krajskému súdu teda povinnosť

deklaratórne vymenovať existenciu i ďalších dôvodov odmietnutia z citovaného ustanovenia nevyplýva. V tejto súvislosti je podstatné, že v prípade odvolania sťažovateľa boli naplnené dôvody na jeho odmietnutie, ktoré je možné považovať, resp. hodnotiť ako rovnocenné z hľadiska rozhodovania o trovách odvolacieho konania.

Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd v tomto prípade nesprávne aplikoval § 142 ods. 1 OSP pri rozhodovaní o trovách konania, pretože on sám nebol účastníkom exekučného konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, proti ktorému podal odvolanie. Keďže odvolanie podal ako neoprávnená osoba (nie ako účastník konania) nebol daný zákonný dôvod pre uloženie povinnosti sťažovateľovi k úhrade trov odvolacieho konania nielen podľa citovaného ustanovenia, ale ani podľa žiadneho iného ustanovenia OSP.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 1 OSP žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie a) mohlo sa začať i bez návrhu, b) skončilo sa zmierom, pokiaľ v ňom nebolo o náhrade trov dojednané inak, c) bolo zastavené. Podľa ods. 2 prvej vety citovaného ustanovenia ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Sťažovateľ zastáva názor, že v rámci uvedeného prebiehajúceho exekučného konania sa v záujme ochrany svojich práv správal ako nositeľ procesného práva na podanie odvolania, t. j. ako účastník predmetného konania. Podanie takéhoto procesného návrhu iniciuje postup odvolacieho súdu, v ktorom je odvolací súd najprv povinný skúmať splnenie procesných podmienok odvolacieho konania podľa § 218 OSP a v prípade, ak sú tieto

podmienky splnené, nasleduje postup odvolacieho súdu, v ktorom preskúmava predmetnú vec meritórne.

Odvolací súd má povinnosť zaoberať sa každým doručeným procesným návrhom a rozhodnúť o ňom. Je však vecou osoby, ktorá sa v rámci prebiehajúceho konania rozhodne uplatniť procesné práva účastníka konania s cieľom ochrany svojich práv, aby si uvedomila, že realizácia tohto práva prináša so sebou aj procesnú zodpovednosť. V prípade, ak pri uplatnení svojich práv nebude táto osoba úspešná a niektorému z účastníkov konania v dôsledku jej procesného úkonu vzniknú trovy, ktorých úhradu budú požadovať, môže byť s ohľadom na jej procesnú zodpovednosť súdom zaviazaná k ich úhrade.

Z uvedeného vyplýva, že aj sťažovateľ sa podaním odvolania v tejto veci stal účastníkom konania, a to pre ten jeho úsek, v ktorom krajský súd rozhodoval o ním podanom odvolaní. Rozhodnutie krajského súdu, ktorým zaviazal sťažovateľa na úhradu trov ním iniciovaného odvolacieho konania, ktoré v rámci neho vznikli druhému účastníkovi, nemožno preto považovať za arbitrárne.

Vzhľadom na vyššie uvedené námietku sťažovateľa, že v prípade podania odvolania neoprávnenou osobou nie je možné podľa žiadneho ustanovenia OSP zaviazať túto „neoprávnenú“ osobu k náhrade trov ňou iniciovaného konania, nemožno akceptovať. Pri rozhodovaní o trovách v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP je potom namieste priama aplikácia ustanovení o trovách konania v prvostupňovom konaní.

V prípade odmietnutia odvolania z dôvodov vymenovaných v § 218 ods. 1 OSP je možné konštatovať, že ide o dôvody nesplnenia procesných podmienok odvolacieho konania. Skúmanie podmienok konania má aj v odvolacom konaní obdobný charakter, ako v konaní pred súdom prvého stupňa. Ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý sa prejaví druhovo rovnakou sankciou, aj keď odlišne pomenovanou. V tomto smere je potrebné postaviť na roveň pojem „odmietnutie odvolania“ s pojmom „zastavenie konania“. Obdobne ako v prvostupňovom konaní pri rozhodovaní o trovách konania, v prípade odmietnutia odvolania pre nesplnenie procesných podmienok odvolacieho

konania, resp. pre meritórne konanie o podanom odvolaní, je potrebné skúmať otázku zavinenia tohto odmietnutia, resp. skončenia konania vždy s ohľadom k procesnému hľadisku. Krajský súd pochybil, keď pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania postupoval podľa § 142 ods. 1 OSP, pretože v uvedenom konaní nerozhodoval o veci samej, pri ktorej hodnotí unesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena účastníkmi konania, t. j. úspech alebo neúspech účastníka konania v zmysle § 142 OSP.

Nedostatok procesných podmienok vymenovaných v § 218 ods. 1 OSP pri podaní odvolania vzhľadom na ich charakter zaťažuje osobu, ktorá takéto odvolanie podala a ktorá tým znáša aj procesné zavinenie na odmietnutí takého odvolania. Preto samotné odôvodnenie uznesenia krajského súdu v napadnutej časti výroku o trovách konania ustanovením § 142 ods. 1 OSP je síce možné hodnotiť ako nesprávne, ale nie ako arbitrárne a zasahujúce do namietaných základných práv sťažovateľa, pretože v danom prípade bolo možné zaviazat' sťažovateľa na úhradu trov konania z iného zákonného dôvodu.

Podľa sťažovateľa ustanovenie § 210 ods. 1 v tom čase účinného znenia OSP *“...nedáva možnosť považovať vyjadrenie účastníka k odvolaniu za úkon, na ktoré boli účelne vynaložené trovy. Je nepodstatné, či účastník bol na takýto úkon súdom vyzvaný...“*.

Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa uvádza, že aj keď § 210 ods. 1 OSP neurčoval súdu povinnosť doručovať účastníkom konania odvolanie smerujúce proti uzneseniu, v prípade ak oprávnený na základe výzvy Okresného súdu Košice II podal vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa, účelnosť tohto úkonu oprávneného všeobecný súd posudzuje vždy s ohľadom na jeho obsahovú stránku, spôsobilosť prispieť k zisteniu skutočností rozhodných pre posúdenie odvolania sťažovateľa a k urýchleniu konania. Uvedené platí aj pre prípad, ak by oprávnený takéto vyjadrenie podal bez výzvy súdu. Posúdenie účelnosti trov konania síce upravuje len § 142 ods. 1 OSP, avšak ide o vyjadrenie všeobecného princípu, že právo na náhradu trov je úzko späté s účelnosťou ich vynakladania pri uplatňovaní práva na súdnu ochranu. Zo znenia ustanovenia § 210 ods. 1 OSP (účinného v relevantnom čase) nemožno vyvodit' príčinnú súvislosť vo vzťahu k účelnosti úkonu účastníka konania. Sťažovateľ nenamietal účelnosť úkonu oprávneného

z uvedených hľadísk, preto neprináleží ústavnému súdu predbežne posudzovať správnosť postupu krajského súdu z uvedeného hľadiska.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007